Ч. 122. Пятниця 14 (1) червня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. євят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Справи парляментарні.

На передвчерашнім засіданю палати послів по промовах референтів в розправі над службовою праґматикою урядників приступлено до голосованя. §§ 27—30 принято в комісийнім виді. До § 31 (поведене урядника в службі і поза службою) зголосив пос. Ґлєкель такий внесок меншости: „Урядник повинен в урядованю оказувати ся гідним свого становища і берегти свого достоїньства. Не вільно урядникови перешкоджувати в сповнюваню горожаньских прав з покликуванем на его службові відносини“.

Внескодавець зажадав поіменного голосованя.

Принято дальше додатковий внесок пос. Штайнвендера до § 44, що пенсионовані урядники можуть по попереднім дозволі центральної власти брати участь в надзираючих радах акцийних товариств, або инших обчислених на дохід підприємствах, як предсідателі або члени надзираючої ради.

Ухвалено додатковий внесок Топелього до § 68, щоби час авансу в IX. ранзі знизити з 7 на 6 літ.

Палата послів полагодила другий розділ службової праґматики в справі прав і обовязків урядників, приймаючи переважно внески в виді уложенім комісиєю.

§ 31 що до поведеня урядників в службі і поза службою принято в виді предложенім комісиєю, котра до правительственного предложеня додала постанову, що урядникови не вільно здержувати виконуваня горожаньских прав з покликуванем на его службові відносини. Додатковий внесок социялістів відкинено 140 голосами против 126.

Перший уступ § 62, на основі котрого урядники не можуть брати участи в стовариши́нях, котрих ціль або спосіб їх діланя противить ся обовязкам урядників, зчеркнено згідно з внеском комісиї. Правительство заначило зчеркнене сего уступа як перепону в предложеню службової праґматики до санкциї цісарскої.

В нарадах над третою ґрупою пос. Кеметтер (христ. сусп.) виступив против оногдашних виводів міністра внутрішних справ бар. Гайнольда і зазначив, що мимо тону заяви правительства сторонництво бесідника є за скорим полагодженем войскового закона. Відтак порушив справу українського університету, звернув ся до руского клюбу і кола польского з зазивом, щоби оминали розбитя парляменту. Рускі посли — по думці бесідника — тішать ся великими симпатиями у инших сторонництв, а то є для них річию великого значіня; не повинні отже своїм поступованем позбувати ся тих симпатий.

Що до польского кола, то всі знають, яке значінє має для него удержанє парляменту. Обі сторони не повинні заостривати справи і не повинні обезцінювати найдорозших скарбів держави.

Розправу замкнено і вибрано головних бесідників послів Л. Левицкого і Мільверта.

На сім перервано наради.

В розправі над наглим внеском п. Пахера в справі почтових офіциянтів промовляв головний бесідник п. Фаттінґер. П. Бурживаль доповнив внесок п. Пахера в тім напрямі, щоби плати почтових офіциянтів були так управильнені, щоби по 8 лїтах служби доходили до плати державних урядників XI. ранґи. В голосованю принято внесок п. Пахера разом з поправкою п. Бурживаля.

П. Будзиновский в запиті до предсідателя порушив справу подій на засіданях водної комісиї, критикував поведенє комісиї з противниками будови водних шляхів та виступив против признаня комісиї в комплеті, мимо того, що на засіданю не було половини членів.

Предсідатель відповів, що комісиї мають власні самоуправи. Про запит п. Будзиновского повідомить предсідателя водної комісиї.

П. Ґломбіньский зголосив запит в справі перенесеня порохівні з обсягу міста Львова.

---

2)

Три як один.

Дивна істория — Карля Біненштайна.

(Дальше).

— Якоїж вам муки, пане сусідо? — Питльованої? — Гаразд. Петре, два міхи питльованої на віз! Але насамперед коня добре накрити. Пан начальник випє у мене скляночку яблочнику.

А мельник мав добрий яблочник, навіть ліпший як у шинкаря, тож війт і рад був з таких запросин та пішов охотно за мельником, котрий пішов наперед через довгі сіни в млині аж до дверий, котрими входило ся до комнати. А там в сінех стояв міх коло міха з мукою, а на них ще й поменші мішочки з як найкрасшою питльованою, що можна було пізнати по тім біленькім поросі, який добував ся з мішочків поміж нитки полотна.

— От такий мішочок здав би ся — подумав собі війт, але не сказав того.

— А щож там нового?—спитав мельник, коли налив гостеви з камінного збанка до склянки зеленаво-золотого яблочнику.

Війт нагадав собі, що яко образований чоловік повинен преці нарікати на тяжку працю в своїм уряді і відповів:

— Що нового? А щож би? — нічого! Старий рибак бив ся знов нині з жінкою; она викинула его з хати, а він на улици викрикував та прозивав ії послідними словами. Тілько й всего, але то не новина. А що відтак они обоє, коли я зробив порядок, накинулись на мене, то також не новина. Мій Боже, щож вдіяти, коли чоловік мусить таку зволоч держати добре в руках. Але чей вже то не довго буде, того ніякий порядний чоловік не годен видержати.

— Та може ще й вас прозивали? — спитав мельник з сочувствoм.

— Ще й як, то вже можете собі подумати! Та ще й яким мене називали. Як би я лиш на одно таке прізвище заслужив, то ніякий пес не взяв би від мене кусника хліба!

— А виж на то не кажете нічого?

— Та щож маю казати? Хиба буду позивати ся з ними? Що мені з того прийде. Тим людем все одно, хоч би они собі й в арешті посиділи, а я маю лиш тяганину. То не розкіш жити серед такої злодийскої зволочи, та й ніяка честь бути начальником в такій громаді, але для цілої громади мусить вже чоловік то зробити. А відтак у мене на щастє коротка память, я щось такого зараз забуваю.

По таким вияснeню видів ся мельник спонуканим сказати війтови, що подивляє его холодну кров і пожертвованє для загального добра, а війт приняв то з такою усьмішкою, яка мала показати, що навіть найвисша похвала не годна відшкодувати его за ті муки, яких він натерпить ся в своїм війтівскім урядованю.

Так сиділи оба разом може цілу годину, аж увійшла служниця і сказала, що вечеря вже готова і она мусить стіл накрити.

Війт встав а мельник відвів его аж до воза, при котрім стояв кониско і задуманий обгризав дишель. Начальник громади здоймив дергу з коня і кинув ії на міхи з мукою а відтак сягнув нараз до кишені і так сказав: От, видите, сусідо який з мене забудько. Через цілий час, як ми сиділи разом, все мені здавало ся, що маю вам щось сказати і аж тепер собі нагадав. Ось тут маєте карточку, але мусите мені ії підписати. Я тимчасом зажду на вас.

Ледви що мельник замкнув двері за собою, як пан начальник громади пішов за ним до сіний і чим скорше вхопив малий мішочок питльованої муки і виніс на двір. Ледви що поклав его на віз, як добре знакомий єму голос відозвав ся до него: А то трохи муки забираєте?

Війт зблід як стіна і голос его аж якийсь став непевний та ніби аж загикував ся, коли з докором відповів: Алеж то ви мене налякали, шинкарю; я вас таки зовсім не видів!

— Ах, чогож тут лякати ся, — відповів на то шинкар, усьміхаючись, — преці ви нічого не украли!

Красні слова, нема що казати, але й як злобно придумані! Шинкар, бачите, приглядав

На вчерашнім засіданю ґенеральний бесідник п. Лев Левицкий в дискусиї над службовою праґматикою звернув увагу, що предложенє не увзглядняє національних відносин. Вносить до §. 118 поправку, щоби кожде доказане нарушенє язикових приписів було каране наперед порядковою карою, а потім дисциплінарною. Говорить про угнітанє Русинів в Галичині на всіх полях. Український нарід в Галичині не має довіря до польских урядників. Домагає ся основаня українського університету у Львові і твердить, що національні відносини в Галичині погіршили ся дуже в останних часах.

Говорили ще: пос. Мільверт, ґенеральний бесідник „за“, відтак справоздавець меншости пос. Рибарж (Словінець), котрий занимав ся онодіїшною промовою міністра внутрішних справ і вчерашною заявою посла Кеметера, причім станув по стороні Українців, похвалюючи їх становище. Слідували фактичні спростованя. З черги промовляв ґенеральний справоздавець, просячи о відкликанє всіх поправок.

В голосованю розділ IV. дотикаючий змін в службовім відношеню і розвязаня того відношеня принято після внесень комісиї, відкидаючи поправки поставлені до § 87 і 88, що до позаслужбового стану урядників стараючих ся о посольский мандат.

Також принято розділ V. (кари за провини против обовязків) після внесень комісиї і тим самим полагоджено першу часть закона.

Приступлено до II. части о слугах державних. По рефераті п. Чеха, котрий предкладає принятє тих постанов після ухвал комісиї, промовляв п. Буржіваль і Фольтер. На тім наради перервано.

Міністер судівництва ґр. Гохенбурґер відповів на інтерпеляцию п. Наймана в справі зміни закона екзекуцийного. На тім засіданє замкнено. Слідуюче ві второк дня 18 с. м.

Санітарна комісия полагодила §§. 34—41 закона про пошестні недуги.

Войскова комісия радила над §. 1—7 войскового закона, котрі приняла згідно з внесками референта др. Зоммера, з кількома стилістичними поправками згідно з ухвалою угорского сойму. Внески поставлені до тих параґрафів відкинено. Внескодавці зголосили їх як заяви меншости.

З черги приступлено до другої ґрупи т. з. до §§. 8—10. Розправи не покінчено.

При кінци засіданя пп. Прунар, Габерман, Евг. Левицкий і Кльофач запротестували против оногдашних виводів мін. Гайнольда.

Засіданє буджетової комісиї виповнила промова п. Василька. О год. 9 вечером зажадав п. Василько 1-годинної перерви, щоби міг з'їсти вечеру. Предс. Коритовский, покликуючи ся на реґулямін, відмовив сему домаганю, після чого п. Василько промовляв дальше. На нову просьбу п. Василька, п. Коритовский перервав засіданє на чверть години. По отвореню засіданя на ново, п. Коритовский заявив, що голова українського клюбу повідомив его, що п. Василько, котрий хоче порушити ще всілякі важні справи загальні, на слідуючім засіданю представить лише дуже коротко свої виводи і буде промовляти годину. З огляду отже на се і на загальне перемученє предсідник відложив засіданє до слідуючого дня.

Новинки.

Львів, 13 червня 1912.

— Іменованя і перенесеня. Пан Міністер справедливости переніс судию дра Дм. Коропатницкого в Сереті до Чернівець. — П. Намістник переніс комісарів повітових: Евг. Льоренovича із Старого Самбора до Чесанова а Едв. Якубшого із Золочева до Стар. Самбора. — Президия гал. кр. дирекциї скарбу іменувала официяліів канц.: Фр. Йордана, Том. Мединьского, Бол. Ґельба і Конст. Стрільбицкого ад'юнктами канц. в IX кл. ранґи, а канцелістів: Ів. Ямрозіка, Едварда Герфорта, Фр. Гнатковского і Каз. Ніцковского официяламн канц. в X кл. ранґи.

— Розпорядженє міністра ізза стричка. Перед кількома неділями повішено в Темешварі злочинця Стефана Бальоґа, засудженого на кару смерти. Забобонні люди вірять в то, що стричок по повішеним приносить щасте і старають ся, коли де можуть купити кусень такого стричка, котрий відтак носять при собі, а шинкарі мочать его в горівці і дають людем пити, щоби відтак тим частійше у них запивали ся. Оґ кат Михайло Балї хотів скористати із сего забобону та щось при тім заробити і продавав кусники того стричка. При тім прийшло до таких сцен, що аж прокуратория мусїла вмішати ся і заборонити продаж. Позаяк такі події на Угорщині часто бувають, то угорский міністер справедливости видав розпоряджене: „Шибениця і цїле еї уряджене, призначене до траченя злочинців, отже й стричок, мають бути по здойменю тїла зложені в кримінальнім музею, котрий порішить, чи ті предмети мають бути дальше перехованї, чи треба їх знищити“. Отже кати на Угорщині не будуть від тепер могли продавати кусники стричків на вагу золота як доси.

— Нове епископство руске в Америці. Американьска „Свобода“ доносять: „З найдостовірнїйшого жерела довідуємо ся, що у вересни сего року приїде руско-католицкий епископ для Русинів в Канаді. Новий рускиї епископ буде мати персональну диецезию з осідком в Саскатоґа, Саск. Римска Столица згодила ся на приїзд жонатих сьвященників до Канади. Заразом доносять, що становиско Епископа о. С. Ортиньского є незвичайно сильне. Настрій рішаючих кругів в Римі є для Русинів так прихильний, як мало коли передше“.

— О спадщину. В суботу померла в Гаях під Тернополем Катерина Чубата. По похороні зібрала ся родина в хаті помершої матери і тут настала небавком завзята бійка о спадщину межи донькою помершої а еї братовою. Донька Мария Добряньска робила собі претенсиї до оставших движимостий, котрі знов синова не хотіла видати. Від сварки прийшло до кровавої бійки. В обороні Добряньскої станув еї муж, котрого швагри тяжко побили, не жалуючи при тім і сестри. Житю побитого загрожує небезпечність.

— Дрібні вісти. Руско-народний театр дає тепер представленя в Городенці. — В неділю дня 16 с. м. відбуде ся посьвячене каплиці і читальнї „Просьвіти“ на Баторівці коло Рісни польскої. — Пос. Сінгалевич поставив в палаті послів пильне внесене в справі запомоги для погорільців в селї Белзець золочівского повіта. — В Льондонї в одним з тамошних шпиталів помер в послідній нужді славний свого часу „капітан з Кепенік“, швець Фойґт, що перебравшись за капітана і взявши собі до помочи відділ войска ограбив громадску касу в Кепенік, під Берлином. — У Львові основано

ся війтови здалека і пізнав, що він не міг би доказати ніякого права до послідного мішочка муки, який поклав на віз. Отже пан начальник громади був таки справедшним Садагорцем — но дивіть ся, дивіть!

Але війт набрав відваги і сказав: Ну, Богу дякувати, я ще не навик красти та й не навикну, хоч би менї прийшло ся ще й сто літ жити в Садагорі. Ми оба, я й мельник, так забалакали ся, що я майже забув на той мішок. Впрочім мельник то собі також масний чоловічок, за чотири кірці зерна дає лиш два міхи та й отсе й мішочок муки. Чистий розбій.

Так то, так, такі то всі, тоті мельники. Всї они збогачують ся нашим коштом. Було би поправді сказавши зовсім справедливо, як би чоловік сам собі трохи взяв, не питаючись довго. Але правда: ми люди не до того, анї я, анї ви.

Начальникови громади по тих словах аж якось лекше на совісти стало.

Тимчасом надійшов мельник з підписаною карточкою. Війт поїхав а шинкар пішов за мельником до хати, бо мав з ним заладити якесь купно. На честь шинкаря треба сказати, що не зрадив начальника громади, хоч застав мельника дуже податливого і міг з ним добити корисного для себе торгу.

3.

Коли шинкар ішов попри уїдаючу собаку до своєї хати, не сходив ему з думки начальник громади і з жалем треба ствердити, що зовсім статочно і поважно о нім думав. А відтак прийшли ему на гадку слова мести із сьв. Письма старого завіта: Око за око, зуб за зуб! і він собі їх так поясняв, що тепер має право, ба, що уважає то за задачу за той зуб, який начальник громади витягнув мельникови в виді малого мішочка з мукою, витягнути зі свого боку один зуб начальникови. Знайшла ся до того догідна нагода та ще й дивна якась нагода.

Обійстє війта припирало до шинкарскої загороди. Границю творила огорожа, котра давнійше була зроблена з правильно поприбиваних рам, але тепер, щоби якось могла виглядати по садогорски, остались ледве сліди з неї та й ті були би вже давно щезли, як би їх не піддержувала була купа гною, що піднималась по обох боках. На противних від сусідскої огорожі боках подвір знаходили ся хліви для свиний сусідів і можна було з правдивим вдоволенем слухати, як жителї тих хлївів виявляли собі взаїмно чувства свого спорідненя. Коли війтиха зрана винесла своїм їсти а они урадовані зачали рохкати, то зараз і свинї шинкаря звернули на то увагу та зачинали ще сильнїйше рохкати, а так само діяло ся, коли свинї шинкаря дістали скорше їсти. А таки вже аж серце радувало ся дивитись, коли тоті свиночки могли бігати собі по подвірях. Тоді перше що було, то — то, що они бігли до тої драничової огорожі і рохкаючи з цїлої глубини своєї груди пхали рожеві рийки поміж лати і дотикали ся ними, що в свиньскім сьвіті значить цїлувати ся.

Отже на тих щирих відносинах свиний уложив собі шинкар свій плян вирівнуючої справедливости.

— — — — — — — — — — — — — —

Надходив день сьв. Катерини, а що по сім дни настає піст і танцювати вже не вільно, то після принятого звичаю мав сего дня відбули ся послідний танець і шинкар, як то пристало на него, спросив гостий з цїлої околиці. Але танець без свиньскої печені то не лиш в Садогорі але й в цїлій охрестности, на котру шинкар був зданий, була би річ просто не можлива і для того постановив він зарізати свинку. Ся постанова була би о стілько зовсім хороша, але стратила на своїм значіню через то, що була обчислена на війтову свинку.

Між війтовими безрогами була бачите одна, що добре виглядала і була собі товста, а через то впадала шинкареви особливо в очи і він вже нераз споглядав жадобно із свого подвіря через лати та купу гною на се добро свого ближнього. Отже вечером перед днем сьв. Катерини виконав свій злобний плян.

Серед темноти виломив дві лати з огорожі, які ще були остали ся і зайшов тихцем до хліва, в котрім свинка засуджена на смерть хотіла якраз положити ся на спочинок. Отворив тихцем дверцї і заким ще свинка мала час заквичати з цїлої сили ізза такого занепокоєня серед ночи, він накинув їй посторонок на шию і стягнув з цїлої сили. Свиня зачала лиш харчати і тріпати задними ногами і то були послідні знаки еї житя. Коли вже більше не рушала ся, потягнув шинкар так погано замучене зьвіря крізь діру в огорожі на своє обійстє. Тут дожидала его жінка.

— Чи маєш вже еї? — спитала она.

— Маю, на возьми посторонок і затягни еї до хати, я тимчасом знов позакладаю лати.

(Дальше буде).

нове заведене заставниче під назвою „Льомбард львівский“ при ул. Кароля Людвика ч. 29. Хто схоче бавити ся в спорт і носити капелюхи ширші як двері, буде міг тепер легко дещо заставити, коли єму забракне гроший. — Абітурияти VIII кл. філії академічної ґімназиї зложили 440 К на „Рідну Школу“ з нагоди зложеня матури.

— **Огні.** На складі пива Глиньского і Баліньского при ул. Кордецкого ч. 17 підпалили оногди діти, що бавили ся на подвірю, цілу стирту соломи з опакованя фляшок. Стирта знаходила ся близько деревляних будинків і небезпечність була велика, але сторожа пожарна наспіла ще в пору і огонь угасила. — В ночи з дня 2. на 3. червня с. р. погоріло в селі Белзци 11 господарів. З тих двох було цілком неасекурованих а инші на дуже малу квоту. З причини вітру і нічної пори всякий ратунок був неможливий. Всї Добродії, які хотіли би прийти погорільцям в поміч в такім нещастю, зволять присилати датки під адресою: *Іван Подсоньский*, Белзець п. Скварява.

— **Спорт і дефравдация** то дві крайности, котрі дуже легко можуть зійти ся, бо що одна розкидає, то друга забирає, то доказом слідуюча подія. У Львові знаний був спортовець, свого часу презес і капітан дружини циклістів і мотористів, Антін Порчиньский, управитель склепу гал. акц. Товариства нафтового „Montan“ при ул. Коперніка ч. 10, чоловік молодий, котрий очевидно із замилуваня до спорту займав ся також аматорским фотографованем а навіть взяв ся був до основаня якогось кабарету (також великоміска видумка для нищеня людий морально і материяльно) під назвою „Wiatrak“. Та й не злу дібрав назву, бо „Wiatrak“ розвіяв ся як вітер та й сам Порчиньскийповіяв ся в сьвіт, певно до Америки, спроневіривши 15.000 корон і полишивши жінку і троє дітий без всякого удержаня. Власти розписали за дефравдантом стежні листи.

— **Смерть підчас купели.** Дня 7 с. м. купало ся в Сяні богато людий а між ними також і кількох ґімназистів. Нараз побачили потапаючого ґімназиста; кількох людий прибігло і виратувало єго. Але як прийшов до сьвідомости, заявив, що ще один єго товариш Ядловский утопив ся. Почали шукати, та найшли аж по 5 чвертях години мертве тіло. Доносять також з Кракова, що там утопило ся у Вислі в часі прогульки двох ґімназистів.

— **Розбишацтво.** Селянин з Вороцова, городецкого повіта, Михайло Брославский, приїхав до Львова, щоби тут позалагоджувати всїлякі грошеві інтереси. На улици причепив ся до него якийсь молодий чоловік і познакомивши ся близше з ним, обіцяв єго водити Брославского по місті та показувати єму займавости міста Львова. Отже насамперед вступили до шинку „на одну“, а випивши пішли на Високий Замок, про котрий той чоловік розповідав чудеса селянинови. Там завів незнакомий Брославского в корчі, а роздивившись, чи нема кого близько, кинув ся на селянина, зачав єго душити, а наконець і вирвав єму з кишені полярес, в котрім було 114 кор. та почав втікати з добичею. На щастє переходив туди як раз поліцаян і придержав єго та при помочи Брославского зробив ревізию зараз на місци. Полярес знайшов, але гроший вже в нїм не було. Того розбишака відведено на поліцию і тут довідали ся, що то єсть якийсь Яков Зайлер — небесна птиця, що не оре й не сїє, а збирає.

— **Убиті громом.** В Дмитрові, радехівского повіта, стала ся така страшна подія: При меліорациї громадского пасовиска т. зв. „Болото“ працюють робітники зі сусідного села Оглядова. Дня 3 червня около 3-ої год. по полудни сховали ся сї робітники перед дощем у викопанім рові. Трох з них Данько Ґульоватий і два паробки Семен Маковецкий і Василь Підатский сїли під одну парасолю. Нараз блисло і гурток схованих робітників повалив ся покотом на землю. Одна жінка робітниця, яка оподалік сховалась, підійшла до тих робітників і закликала: „Чого-сьте ся настрашили, вставайте!“ Двох робітників зараз піднялось, а решта серед стонів почала вити ся по земли в смертних судорогах. Ті, що сиділи під парасолею, згинули на місци. Ті, що остали при житю, кинули ся сейчас до ратунку. Лекше пораженних громом приведено до притомности і відвезено до Оглядова, а тих, що згинули під парасолею, відвезено до трупарні на дмитрівске кладовище.

— **З Дирекциї шкіл Руского Товариства педаґоґічного у Львові.** Що року зголошує ся до Дирекциї перед кінцем шкільного року кілька осіб з провінциї о присланє їм на вакациї бідних учениць, що потребують відпочинку і скріпленя на здоровім, сьвіжім, сільским воздусї. Але таких учениць є десятки, а Добродіїв (-йок) лише кілька. Товариство „Вакацийних осель“ у Львові не може всї приняти. Дирекция школи не потребує просторо і високопарними словами мотивувати потребу приниманя на вакациї львівских дівчат—Русинок до наших домів на провінциї—користи з того самопонятні і далекосягаючі. Проте хто тільки може приняти бодай одну дитину на два місяці вакацийні, зволить ласкаво зголоситись устно або письменно в Дирекциї школи до дня 20 червня (Львів, ул. Мохнацкого ч. 12). Др. *О. Макарушка.*

Телеґрами.

Відень 13 червня. Є. Вел. Цісар приняв вчера на авдиєнциї президию угорскої палати послів: президента Тісу і віцепрезидентів Беотіго та Янковича. Принятє було дуже торжественне.

Відень 13 червня. Комісия господарча радила вчера над заведенєм клясової льотериї. Промовляли пос. Колішер і Діяманд та мін. Залеский.

Будапешт 13 червня. Студенти університету наміряли устроїти завтра народне віче, однак власти заказали, позаяк підчас віча могло би легко прийти до нарушеня публичного спокою.

Москва 13 червня. Вчера відбуло ся тут з величавою парадою відслонене памятника царя Александра III. в присутности царскої пари, цариці вдовиці, наслідника престола і инших членів царского дому. Прибуло також 80 депутаций. Перед відслоненем памятника відбула ся ревія войскова і богослуженє.

Лісбона 13 червня. Утворено новий кабінет. Президию і справи заграничні обняв Васконцельос.

Париж 13 червня. „Echo de Paris“ доносить: Премієр Поанкаре по сесиї парляменту поїде воєнним кораблем на північне море і балтийске, огляне Кронштадт а відтак поїде до Царского Села до царя Николая і буде конферувати з Коковцевом та Сазоновом.

Курс львівский.

Дня 12 червня 1912.	Платить К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	700·—	708·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	425·—	435·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	536·—	542·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	482·—	492·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	110·—	—.—
Банку гіпотечного 4½ прц.	97·70	98·40
4½% листи заст. Банку краєв.	98·20	99·90
4% листи застав. Банку краєв.	91·—	91·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	95·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	88·—	89·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·10	97·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%.	98·—	98·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	88·—	88·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	88·30	89·—
„ м. Львова 4% по 200 К.	90·—	90·70
IV. Льоси. (Курс віденьский)		
Австрийскі черв. хреста	56·75	62·75
Угорскі черв. хреста	36·50	42·50
Італіянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	79·—	85·—
Базиліка 10 К	28·50	32·50
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·40	11·42
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·87	118·07
Доляр американьский	4·80	5·—

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30
Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57
З Яворова: 8·12, 4·20
З Підгаєць: 11·10, 10·20
Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).